

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M.R.

przeciwko A.H. i W.H.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 8 marca 2018 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 27 października 2017 r., sygn. akt III Ca [...] /16, III WSC [...] /17,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Ł. odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 27 marca 2017 r. w sprawie z powództwa M.R. przeciwko A.H. i W.H. o zapłatę. W uzasadnieniu wskazał, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 50.000 zł. Powód dochodził dwóch praw majątkowych (24 000 zł wartość nieruchomości i 33 410 zł wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości), a zatem wartość żadnego z nich nie przewyższała wskazanej kwoty.

W zażaleniu powód podniósł zarzut naruszenia art. 21 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia. Wskazał, że skoro powód dochodzi w postępowaniu dwóch roszczeń, w myśl art. 21 k.p.c., wartość przedmiotu zaskarżenia, podobnie jak wartość przedmiotu sporu, stanowi ich suma, która w niniejszej sprawie wynosi 57.410 zł, a zatem przekracza próg określony w art. 398² § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o prawa majątkowe uregulowana została w art. 398² § 1 k.p.c. Przewidziane zostało, że skuteczne złożenie tego środka jest dozwolone, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż 50 000 zł. Określenie tej wartości zostało odniesione do sprawy, w której dochodzone są prawa majątkowe, przy uwzględnieniu zasad ustalania tej wartości objętych przepisami art. 19 do 24 k.p.c. Oznacza to konieczność stosowania także przepisu art. 21 k.p.c., wskazującego na zliczanie wartości kilku roszczeń dochodzonych jednym pozwem. Odmienne stanowisko Sądu Okręgowego nie zasługiwało na uwzględnienie. Pomimo tego zażalenie nie mogło odnieść zamierzonego rezultatu, z uwagi na to, że ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną powinno być dokonane przy uwzględnieniu wartości przedmiotu zaskarżenia podanej przez powoda w uzupełnieniu braków formalnych apelacji.

W piśmie z dnia 11 października 2016 r. pełnomocnik powoda oznaczył wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 34 520 zł. Przyjęte zostało jednolicie w orzecznictwie Sądu Najwyższego trafne stanowisko, że skarżący nie może oznaczyć wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej na kwotę wyższą niż w apelacji, która została oddalona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1996 r., I CKN 21/96, OSNC 1997, nr 4 poz. 42, z dnia 19 czerwca 1997 r. III CZ 25/97, OSNC 1997, nr 10, poz. 162, z dnia 11 marca 2010 r., IV CZ 9/10, niepubl.). Nie było podstaw do uznania, że wartość podana w ramach zaskarżenia wyroku Sądu pierwszej instancji mogła ulec zmianie do czasu wniesienia skargi kasacyjnej.

Z tych względów zaskarżone postanowienie odpowiada prawu, mimo błędnego uzasadnienia. Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

aj

a.ł